

Az est leszáll

A nap bíborban áll. Ülök, és nézem, amint a nap rózsaszín nyalábjai beleolvadnak a szürkülődő égboltba. A Hold karimája fokozatosan erősödik. Egy tücsök is megszólal...

Ez a tücsök ült velem a múltkor is. Sírtam, nem tudtam döntést hozni. Szeretnék eltűnni, elrohanni. De nem lehet, késő már azt megtenni. Másnap felkeltem, és a tükörbe néztem... Ránézek, és haragszom rá, haragszom, mert nem mondott igent, mert elrohant. De nem, mi inkább elszaladtunk. Most a hitvese lehetnék, boldogan élnék, most együtt néznék a naplementét. De nem, nem így történt.

Már reggel van. A vonaton ülök, és nézem, ahogy a nap vidáman kel fel, fénysugarai csiklandozzák arcomat... mégsem nevetek. Körülöttem pletyka folyik, egy kisgyerek uzsonnázik. Nézem, ahogy szaladnak el mellettünk a fák, a bokrok. A mezőn őzikék ugrándoznak. Megállunk. Az ég elsötétül. A mellettem ülők leszállnak, egyedül maradtam. Pár perc, és indulunk tovább. Nemsokára megérkezem arra a helyre, ahol egykor együtt ültünk a dombtetőn, és álmodoztunk. Szürkülődik. Füttyszó. Megérkeztem.

Felsiettem a dombtetőre. Ahol egykor pipacsok voltak és más mezei virágok, immár csak gaz és bokor van. Nincs ott már senki és semmi, csak ez a tücsök muzsikál.

Moroz Annamária,
12. B